

1. Adventní B

Na poště čekala paní a byla při tom značně nervózní. Když se konečně dostala k přepážce, spustila: „Vám to trvá, už tady čekám 10 minut!“ Úředník klidně odpověděl: „Milá paní, já tady za tou přepážkou čekám už pětadvacet let.“

Advent je čekání, někdy také dost nervózní, ale ten kdo hlavně čeká je Pán Ježíš. Říká: „Já tady na tebe čekám celý týden, možná bys v Adventu mohl přijít častěji, ve všední den to není problém i v současných omezeních.“

Já na tebe čekám celý den, že si u adventního věnce vzpomeneš alespoň večer.

Já na tebe čekám ve zpovědnici možná celý rok.

Já na tebe čekám ve svatostánku ve dne v noci, když jdeš okolo, i když jsou dveře zavřeny, aby sis vzpomněl, já o tom budu vědět.

V Písni písní se říká: „I když spím, mé srdce bdí“. To se ale musí postupně učit.

Advent je učení životního postoje čekajícího člověka.

Vyžaduje to 2 věci: Trpělivost a pokoru.

Konkrétně čekat, až druhý domluví a neskákat mu do řeči.

Čekat až donesou jídlo na stůl a nenadávat na obsluhu.

Čekat bez řeči až padne zelená na křižovatce.

Čekat až přijede autobus.

Byl by to nekonečný výčet čekání. Využít tyto prostoje, to je umění prožívat Advent, to je vlastně celý rok můj stále se připomínající Advent, a teď se mám naučit, jak ho naplňovat.

Někdy je dobře vzít si sebou knížku, někdy se potichu modlit za lidi kolem, někdy se soustředit v klidu, někdy bavit ostatní. Chvilé čekání jsou velké Boží dary.

Jak to letos všechno bude na Vánoce, to zatím nikdo neví. Ale budeme nožná nervóznější, vysílenější, uzavřenější. Koronavirové časy mohou u člověka zvýraznit, co mu chybí nebo čeho má až nad hlavu. S tím musíme počítat. Máme příležitost být více spolu, proto musíme na první místo postavit své nejbližší a jako největší ctnost si vytyčit trpělivost. Oceníme, že má někdo snahu udělat to doma hezké, než jen opakovat, že se to s úklidem nemá přehánět. Zkrátka hledat, co můžeme udělat pro druhé, aniž vyjdeme za dveře domova.

Adventní věnec na stole je místo k společnému jídlu, hovoru, zábavě i modlitbě. Střídavě je v rodině potřeba dopřát někomu roli režiséra s právem prohlásit i to, že „teď budete všichni poslouchat mé básně“.

Z problému doby je potřeba udělat přednost. Můžeme zažít to, co jsme ještě nezažili, naučit se to, co neumíme, protože jsme to ještě nepotřebovali. Nemusí být na škodu, když musíme v něčem opustit své osvědčené zvyklosti, když bude něco jednou jinak a my se v tom musíme zorientovat a při tom neztratit, co ztratit nechceme.

Jindřich Bartoš